

လင်းယုန် သစ်လွင်
ရေး

အိမ်ခြေကြီး

အိမ်ဖော်မြင်

လင်းယုန်သစ်လွင် - ရေးသည်

ပန်းချီသရုပ်ဖော် - ဦးအုန်းမောင်

စာပေဗိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်

ဟေသာ ယုမန်

၁၉၅၉ - ခုနှစ်၊ ပုံနှိပ်သူများနှင့် ထုတ်ဝေသူများ (မှတ်ပုံတင်) အက်ဥပဒေပုဒ်မ-၇ (၁) အရာ ပေးအပ်သော ဝန်ခံချက်များ

အောက်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးသူ ကျွန်တော် ဦးဖြတ်စိုး သည် ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ ပုံနှိပ်သူများနှင့် ထုတ်ဝေသူများ (မှတ်ပုံတင်) အက်ဥပဒေ၏ ဒုတိယဇယားတွင် ဖော်ပြထားသည့် အောက်ပါ ဝန်ခံချက် များနှင့်အညီထာဝစဉ် ဆောင်ရွက်ရန် ကတိခံဝန်ချက် ပြုပါ သည်။

(က) ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ၏ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံ ဥပဒေတွင် ပါရှိသော မူလအခွင့်အရေး များကို ပျက်ပြားစေရန် ကြံရွယ်သော၊ သို့တည်းမဟုတ် ပျက်ပြားမည့်အကြောင်းဖြစ်ပေါ်စေသောမည်သည့် အကြံပေးမှု၊ တိုက်တွန်းမှု၊ လှုံ့ဆော်မှု၊ အားပေးမှု၊ သို့တည်းမဟုတ် ဝါဒဖြန့်မှုမျိုးကိုမဆို မည်သည့်အခါမျှ မပြုပါ။

(ခ) ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ကိုးကွယ်မှုကိုသော်၎င်း၊ ယုံကြည်မှုကိုသော်၎င်းမည်သည့်အခါမျှ မပုတ်ခတ်၊ သို့တည်းမဟုတ် မရှုတ်ချပါ။

(ဂ) နိုင်ငံရေးအာဏာကို လက်နက်ဖြင့် သိမ်းယူရန် မည်သည့်ရွှေ့ချက်၊ သို့တည်းမဟုတ် ကျင့်သုံးချက် မျိုးကိုမဆို မည်သည့်အခါမျှ ထောက်ခံခြင်း၊ တိုက်တွန်းခြင်း၊ လှုံ့ဆော်ခြင်း၊ အားပေးခြင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ဝါဒဖြန့်ချိပေးခြင်း မပြုပါ။

(ဃ) ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတွင် မည်သို့သော နိုင်ငံရေးအာဏာရှင် စံနှစ်မျိုးကိုမဆို ရွှေ့ရွှန်၊ တည်ထောင်ရန်၊ သို့တည်းမဟုတ် ကျင့်သုံးရန်၊ မည်သည့်အခါမျှ ထောက်ခံခြင်း၊ တိုက်တွန်းခြင်း၊ လှုံ့ဆော် ခြင်း၊ အားပေးခြင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ဝါဒဖြန့်ချိပေးခြင်း မပြုပါ။

(င) အတိုက်အခံ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းများထားရှိခွင့်ပြုသော ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီ စံနှစ်ကို ပျက်ပြား စေရန်ကြံရွယ်သော၊ သို့တည်းမဟုတ် ပျက်ပြားမည့်အကြောင်းဖြစ်ပေါ်စေသော မည်သည့်အကြံပေးမှု၊ တိုက်တွန်းမှု၊ လှုံ့ဆော်မှု၊ အားပေးမှု၊ သို့တည်းမဟုတ် ဝါဒဖြန့်မှုမျိုးကိုမဆို၊ မည်သည့် အခါမျှ မပြုပါ။

(စ) လျှို့ဝှက်ရဲအဖွဲ့ (Secret Police) ဖွဲ့စည်း၍ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်သည့် စံနှစ်မျိုး တည်ထောင်ခြင်း ကိုသော်၎င်း၊ တည်ထောင်ရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခြင်းကိုသော်၎င်း၊ မည်သည့်အခါမျှ အကြံပေးခြင်း၊ လှုံ့ဆော်ခြင်း၊ တိုက်တွန်းခြင်း၊ ထောက်ခံခြင်း၊ အားပေးခြင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ဝါဒဖြန့်ချိပေးခြင်း မပြုပါ။

(ဆ) အခြားနိုင်ငံတခုခုမှဖြစ်စေ၊ နိုင်ငံခြားသားများထံမှဖြစ်စေ၊ ရံပုံငွေအတွက် ငွေကြေး၊ သို့တည်းမဟုတ် ပစ္စည်းအကျအညီ၊ အထောက်အပံ့ကို မှတ်ပုံတင် အာဏာပိုင်၏ ကြိုတင်သဘောတူခွင့်ပြုချက်မရဘဲ တိုက်ရိုက်ဖြစ်စေ၊ သွယ်ဝိုက်၍ဖြစ်စေ၊ မည်သည့်အခါမျှ လက်ခံခြင်းမပြုပါ။

(ဇ) ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ၏ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေ၏ မူများကို ဆန့်ကျင်ဘော အဖွဲ့အစည်းများနှင့် လုပ်ငန်းများကို မည်သည့်အခါမျှ ထောက်ခံခြင်း၊ အားပေးခြင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ဝါဒဖြန့်ချိပေးခြင်းမပြုပါ။

လုပ်ငန်းအမည် စာပေဗိမာန်

ဖြတ်စိုး

ဆိပ်စာအပြည့်အစုံ ၃၆၁ - ပြည်လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့

ထုတ်ဝေသူ၏ထက်မှတ်

အိမ်ဖေပြုခင်

“အမေ့သား.... ခုလို တနယ်တကျေးကို သွားပြီး - အလုပ်လုပ် မယ်ဆိုတာကို အမေ မလွှတ်ရက်ပါဘူး လူလေးရယ်.... ဒါပေမဲ့ အမေ့အနေနဲ့ကလဲ တားမဖြစ်တဲ့ဘဝဆိုတော့....”

အမေသည် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ၊ သူ၏ မျက်လုံးအိမ်များအဘွင်းမှ စီးကျလာသော မျက်ရည် စဘို့ကို သား မမြင်အောင် အင်္ကျီဖြင့် သုတ်နေတော့လေသည်။

“အို- အမေကလဲဗျာ....စီးပွားရှာသွားတဲ့ဟာ၊ ပူစရာမဟုတ် ပူနေပြန်ပါပြီ။ နောက်ပြီးတော့လဲ- ရန်ကုန်မှာက ကိုယ့်ထဲကိုယ့်လူ မရှိတာမဟုတ်ဘဲ၊ ဒွေးလေး မဖွားစိန် တယောက်လုံးလဲ အရှိသားနဲ့ဟာ - ဟို- အနောက်ပိုင်းက ငေါ်မြညွန့်သား အုန်းမောင်တို့ များ ခုရန်ကုန်မယ် အတော်ကြီးပွားနေပတဲ့ဗျာ....”

စိတ်အားထက်သန်နေသော သားဖြစ်သူ ထွန်းမောင်၏ စကားများကို ကြားလိုက်ရသော အခါ၌လည်း၊ အမေသည်ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်ယင်းနှင့် နားထောင်ခြင်းပြုရပြန်လေသည်။

“ဘာပြောနေနေ အမေ-တောမှာနေလို့ လူမွှေးလူရောင် ပြောင်မယ် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ.... ရန်ကုန်ကမှ ကြီးပွားဘို့ လမ်းစရှိတာဗျ။ တရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်တဲ့ အမေရာ....”

“.....လူလေး စိတ်နှိုင်းယင် သွားပေါ့ကွယ်၊ အမေ့အနေနဲ့ ကတော့၊ ငါ့သားကို ဘယ်တုန်းအခါကမှ မခွဲခဲ့ဘူးတော့ မခွဲရက် ဘူးပေါ့ကွယ်....”

“ကျွန်တော်ကလဲ မခွဲရက်ပါဘူးဗျာ....အမေ့ကို ဘယ်ခွဲချင်ပါ့ မလဲအမေရယ်....”

အချိန်မှာ ညနေ ၆ နာရီခန့် ဖြစ်လေသည်။

လမ်းမပေါ်၌ အမှောင်ရိပ်တို့သည် ဖြန့်ကျက်လွှမ်းခြုံလာခဲ့ လေပြီ။ လမ်းမီးတိုင်များမှ မီးရောင်များသည် အမှောင်ရိပ်ကို ထွင်းဖောက်နေလေသည်။ သို့ရာတွင် ခရိုင်မြို့နယ်၏ လျှပ်စစ်မီး တိုင်များသာ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အလင်းရောင်သည် ကြည်လင် တောက်ပခြင်းမရှိတော့၊ ဝါကျင့်ကျင့် အရောင်အဆင်းသာ ဖြစ် လေသည်။

မြို့ငယ်၏အစွန်အဖျားကျသော တောင်ပိုင်းရပ်ကွက်ရှိ ဓနိမိုး၊ ဝါးကြမ်းခင်း၊ ဝါးထရံနှင့် ကျူဖျားများ ကာရံထားသော တဲသာ သာ အိမ်ငယ်ကလေးတလုံးအတွင်း အသက်အရွယ် ၅၀ ကျော်ဟု မှန်းထားရသော အမယ်ကြီးတယောက်သည် သူ့ ရှေ့တွင် အိပ် ရာလိပ် အထုပ်အပိုးများကို ပြင်ဆင်နေသည့် အသက် ၂၀ ကျော် အရွယ် လူငယ်အား စကားဆိုလျက် ရှိလေသည်။

“သားရယ်....အမေ့သား ဟိုရောက်တဲ့အခါမှာ အစစအရာရာ

သတိထားနော် - ရန်ကုန်ဆိုတာက မြို့ကြီးပြကြီးဖြစ်လေတော့ အကောင်းဖက်က များသလောက် အဆိုးအသွမ်းဖက်ကလဲ များတယ်ကွဲ့။ ဒီတော့ အမေ့သား သွားတဲ့ နေရာ စားတဲ့ နေရာ၊ လုပ်တဲ့ ကိုင်တဲ့ နေရာတိုင်းမယ် သတိဝိရိယ ကြပ်ကြပ် ထားပါနော်....”

“ဟုတ်ကဲ့အမေ၊ ဒါတွေကို ကျွန်တော်အားလုံးသတိထားပါမယ် အမေရယ်....”

“နောက်တော့လဲ ဘယ်လိုလူမျိုးနဲ့ ပေါင်းသင်း ပေါင်းသင်း ကိုယ်ကမေတ္တာတရားရွှေကထားပြီး ပေါင်းသင်းပါကွယ်၊ သည်းခံတဲ့စိတ်ကိုလဲ ကြပ်ကြပ်မွေးနော်....”

အမေ၏မျက်နှာမှာ ကြည်လင်ရှင်ပျခြင်း မရှိလှပေ။ ဇရာနှင့် မရုဏ၏ လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားနေသော အရွယ်ဖြစ်သဖြင့် ဟောက်ပက်သော မျက်ကွင်းနှင့် တွန့်နေသည့်ပါးရေတို့မှာ အထင်းသား ပေါ်လွင်နေလေသည်။ ဤမည်သော သတ္တလောက အစုအဝေးအပေါင်း အစည်းတို့သည် ဇာတိ - ဇရာ - ဗျာဓိ - မရုဏ တည်းဟူသော ဘေးဒုက္ခ တရားအစုတို့နှင့် မလွဲကေန် ရင်ဆိုင်ရသည်သာ မဟုတ်ပါလော....”

“ဒါတွေကို စိတ်ချပါ အမေ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဟိုရောက်လို့ အလုပ်ရတာနဲ့၊ အမေ့ကိုချက်ခြင်း မှာလိုက်မှာပါဘဲ.... ဒီမယ်

အလုပ်လုပ်နေလို့ ဒီအလုပ်နဲ့ တသက် မကြီးပွားဘူး အမေ...
နောက်ခက်တာက ဒီခက်သူဌေးကားမှ မမောင်းယင် တခြား
မောင်းဘို့ ကားမရှိသလောက်ဘဲ။ ဟို- သူဌေး ဦးဘသိန်းကား
ကလဲ သူတသက်လုံးခိုင်းလာတဲ့ ဘညွန့်ကြီးကသေမှ ဒီအလုပ်က
ထွက်မှာ အမေ...”

အိပ်ရာလိပ်နှင့် အထုပ်ကလေးများကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ပြင်ဆင် ထုပ်ပိုးနေသော ထွန်းမောင်သည် သူ့မိခင်ကြီးအား
ထိုစကားကိုပြန်လည် ပြောကြားလိုက်လေသည်။

ထွန်းမောင်မှာ သူတို့နေထိုင်ရာ ဒီစင်္ကြံမြို့ငယ်ကလေးတွင်
စက်သူဌေး ဦးပေါက်ြယ်၏ကားကို မဝရေစာ လခကလေးမျှနှင့်
မောင်းနှင် အသက်မွေးနေရသော ကားဒရိုင်ဘာ တဦးဖြစ်လေ
သည်။

ဤလိုသူရရှိသော နည်းပါးလှသည့် လခကလေးမျှနှင့် မိခင်မုဆိုး
မကြီးအား လုပ်ကိုင် ကျွေးမွေးနေခဲ့ရာမှ တကြိမ်သောအခါတွင်
ခရီးလမ်းကြုံကြိုက်၍ သူတို့၏ မြို့ကလေးသို့ ရောက်ရှိလာသော
ရန်ကုန်မှ ကားဒရိုင်ဘာတဦး၏ ခေါ်ဆောင် ပြောကြားချက်
ကြောင့် ရန်ကုန်တွင် သွားရောက်ကာ ကားမောင်းလိုစိတ် ပြင်းပြ
နေလေသည်။

ထွန်းမောင်မှာ - ဟိုစဉ်ကာလက၊ ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးတွင်

တနှစ်ခန့် သွားရောက် နေထိုင်ခဲ့ဘူးခြင်းကြောင့်သူ့ အဖို့ ဒရိုင်ဘာ လုပ်ငန်းဖြင့် ရန်ကုန်ကို သွားရောက်လျက် အလုပ်အကိုင် ရှာ ဖွေရမည်မှာ စိုးရိမ်စရာ ကြောက်ရွံ့စရာ ဟူ၍ တစိုးတစိမ့် မရှိ။

နောက်တခုက ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးမှာ ယခင် အချိန်ကာလ ကလို မဟုတ်တော့ပေ။ ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီး လွတ်လပ်ရေး ရရှိပြီးသောကြောင့် ယခင်ကလို တိုင်းတပါးသား လူမျိုးခြားတွေ ခြယ်လှယ်လွှမ်းမိုးနေသော အဖြစ်မျိုး မဟုတ် တော့ဘဲ ဒို့ဗမာတွေ တွင်ကျယ်နေနိုင်ပြီဟု ထွန်းမောင် သိရှိနေ လေသည်။

သို့ကြောင့်ပင် ထွန်းမောင်သည် မလောက်သော လစာ ကြေးငွေကလေးမျှဖြင့် ဒီစင်္ကြံမြို့ကလေးတွင် အသက်မမွေးလို ဘဲ သူ့ အဖို့ ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်း ဖြစ်စေမည့် ရန်ကုန်လိုမြို့ ကြီးရပ်ကြီးကို တက်ရောက်ကာ၊ အလုပ်အကိုင် လုပ်ကိုင်လိုခြင်း ပင် ဖြစ်လေ၏။

ထွန်းမောင်သည် အိပ်ရာလိပ် အထုပ်အပိုးများကို ပြင်ဆင် ပြီးသွားပြီဖြစ်၍ သူ၏ မိခင်ကြီးအား ဦးချ ကန်တော့လိုက်လေ သည်။

“သာဓုကွယ်....သာဓု....သာဓု....အမေ့သား ဘုန်းကြီးပါစေ....

အသက်ရှည်ပါစေ၊ သွားလေရာ ရောက်လေရာ ခလုတ်မထိ ဆူး မငြိပါစေနဲ့....”

အမေသည် ဦးချ ဝပ်တွားနေသော သား၏ ကျောပြင်ကို စူးစိုက်ကြည့်ယင်းမှ ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သနေလေသည်။ အမေ ၏မျက်လုံးများမှာမူ-ရီဝေမှုန်မျှိုင်းနေတော့လေသည်။

“ဒါထက်-ထွန်းမောင်၊ မင်းဟိုကိုရောက်ယင် ဖွားစိန်ဆီကို သွားကွဲနော်။ အမေ မှာတာတွေကိုလဲ လိပ်ပတ် လည်အောင် ပြောပြ၊ အဲဒီအရပ်ထဲမယ် ဝမ်းဆွဲဆရာမ ဒေါ်ဖွားစိန်ဆိုယင် ဘယ် သူ့ ကိုဘဲ မေးမေး ရပါတယ်....ကြားလား....”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ....ဒွေးလေး ဖွားစိန်ဆီကိုဘဲ၊ ကျွန်တော် သွားမှာပါဘဲ အမေ....”

“နောက်တခုကလဲ-အမေ့ကို ချက်ခြင်း မမှာပါနဲ့အုံးသား ရယ်၊ မင်းလက်ထဲမယ် ငွေကလေး ကြေးကလေး အတော်အသင့် စုဆောင်းမိတော့မှ မှာပါ။ အမေ့အတွက်တလကို သုံးလေးဆယ် ဆိုသလို ထောက်ပံ့နေယင်လဲ အမေနေနိုင် စားနိုင်ပါတယ်ကွယ်။ ခုလဲ မင်းဒွေးလေး ဖွားစိန်ဆီက မကြာ မကြာ ထောက်ပံ့ နေတာဘဲ....”

“ဟုတ်ကဲ့....အမေ”

ထွန်းမောင်သည် ထိုင်ရာမှ ထတော့လေသည်။

“... အမေသား ရတနာမြတ်သုံးပါးရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူး တော်ကြောင့် ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိဘဲ လိုရာခရီး ရောက်ပါစေ ကွယ်...”

“သဘော အချိန်နီးပြီ၊ ကျွန်တော်သွားတော့မယ် အမေ...”
ထွန်းမောင်သည် အိပ်ရာလိပ်ကို ဆွဲမယင်းက၊ ပြောလိုက် လေသည်။

“အစစအရာရာ - သတိတရား လက်ကိုင်ထားကွဲနော်...”

“ဝိတ်ချပါ အမေ...”

မကြာမီအချိန်အတွင်း ထွန်းမောင်သည် အိပ်ရာလိပ်နှင့် အ ထုပ်အပိုးငယ်ကို ဆွဲမကာ နေအိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသက်၍ သဘော ဆိပ် ရှိရာသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့တော့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ထွန်းမောင်တယောက် သူ၏ နေရင်းဖြစ်သော ဒိစတြိတ်မြို့ငယ်ကလေးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့ တော်ကြီးသို့ရောက်ရှိခဲ့ကာ မြို့တော်ကြီး၏ ကားသမားလောက၊ ဒရိုင်ဘာဘဝတွင် ကျင်လည် ကျက်စား၍ နေခဲ့လေသတည်း။

× × × ×

နေ့ရက်အချိန်ကာလတို့သည် တစတစကုန်ဆုံးခဲ့၍၊ ထွန်းမောင် တယောက် ရန်ကုန်သို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ အချိန်အားဖြင့် တနှစ် ကျော်ကြာရှိခဲ့လေပြီ။

ထွန်းမောင်မှာ တနှစ်ကျော် အချိန်ကာလအတွင်း ဒရိုင်ဘာ လုပ်ငန်း ကားမောင်းသမားဘဝနှင့် ငွေရေးကြေးရေး အဘယ်မျှ စုဆောင်းမိကာ အဘယ်ထိ သူ၏ မှန်းချေပေါက်ခဲ့ လေပြီတော့ မသိ။ ပုထုဇဉ် လူ့ လောကသားတို့၏ မကင်းနိုင်သော ချစ်ရေး ကြိုက်ရေး အိမ်ထောင်ရေး၌ကား ထွန်းမောင်တယောက် အောင် မြင်မှု ရခဲ့လေပြီ။

အကြောင်းမှာ အခြားတော့မဟုတ်။ ထွန်းမောင်သည် ကား မောင်းရာမှ အကြောင်းသင့်ကာ တွေ့ဆုံ ရင်းနှီးခဲ့သော ပိုက်ဆံ ရှိ လူကုန်ထံတစ်ဦး၏ နေအိမ်မှ အိမ်ဖော် မိန်းကလေး မြခင်အား ထိုနေ့ည ကားသိမ်းချိန်တွင် အဒေါ်ဖြစ်သူ မဖွားစိန်၏ နေအိမ် သို့သူမောင်းသော ကားနှင့်ပင် တင်ဆောင်ကာ ခိုးယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထွန်းမောင်တို့ ကားဂိတ်နှင့် မြခင်အိမ်ဖော်အဖြစ် နေထိုင်ရ သော သူဌေးအိမ်မှာ သိပ်မဝေးကွာလှရကား၊ နောက်တနေ့ ထွန်းမောင် ကားဂိတ်အရောက်၌၊ မြခင်၏ အသက်မှာ ၁၆ နှစ် မပြည့်သေး၍ မြခင်၏ အရှင်သခင်ဖြစ်သော သူဌေးမင်းသည် ထွန်းမောင်အား အရွယ်မရောက် အသက်မပြည့်သေးသူကို သွေး ဆောင်ခိုးယူမှုဖြင့် ရဲဌာနာသို့ တိုင်ကြား အရေးယူလိမ့်မည်- ဟူသော သတင်းကို ထွန်းမောင်သည် ကြားသိလေ၏။

“ဘဲနဲလဲဟေ့-ထွန်းမောင်၊ မင်းကောင်မလေးကိစ္စကံ ဂတ် တိုင်မယ်ဆိုပါလား....”

ကားဂိတ်အနီးရှိ ငွေမေတ္တာ လဖက်ရည်ဆိုင်တွင်းသို့ လှမ်း အဝင်လိုက်၌ပင် ကားမောင်းဖော် မောင်းဖက်တယောက် ဖြစ် သော လှမောင်က ဆီးကြိုပြောလိုက်လေသည်။

“အောင်မယ်ကွာ.... ဒီကိစ္စက ဒါလောက် အရေးလုပ်နေစရာ မလိုပါဘူး.... မင်းကောင်မလေးကိုသာ သင်ထား.... သူ့ကြိုက်လို့ သူလိုက်တာပါဆိုယင် ပြီးနေတာပါဘဲကွာ....”

လှမောင်နှင့် အဖော်တစ်ယောက် ထိုင်နေရာ စာပွဲဝိုင်းအတွင်း မှ ဒရိုင်ဘာ ကိုဘအုန်းက ထိုကဲ့သို့ ပြောလိုက်လေသည်။ ကိုဘ အုန်းမှာ ဤသူတွေထဲတွင် အသက်အကြီးဆုံး လူတယောက်ဖြစ် လေသည်။ သူသည် အိမ်ထောင်ရေးအားဖြင့်လည်း အတွေ့အကြုံ များဟန် တူလေသည်။

“သိပ်လဲ ပူမနေပါနဲ့ ထွန်းမောင်ရာ....သူတို့ ချောက်တိုင်းလဲ ကြောက်ဖို့ မလိုပါဘူး....ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကွာ....”

မြသီးဆိုသော ဒရိုင်ဘာက ဝင်ရောက် ပြောပြန်လေသည်။

ထွန်းမောင်သည် ထိုသူများကို မည်သို့မျှ ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်ဘဲ၊ ခပ်တွေ့တွေ့ ခပ်ငိုငိုဖြင့် ထိုသူများ ထိုင်နေရာစားပွဲသို့ ရော နှောဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်တော့လေ၏။

“ဒီကောင့်ကြည့်ရတာ၊ ကြက်ဖကြီး လည်လိမ်ထားသလိုဘဲ ကွာ၊ ခပ်တည်တည် ခပ်ရှင်ရှင် နေစမ်းပါကွာ၊ မင့်ဥစ္စာက မူပျက် လှသကွာ-”

အိစ္ဆာတ်ဆိုသူအခြားကားသမားက ဝင်ရောက်ပြောပြန်သည်။ အိစ္ဆာတ်မှာသူတို့ကားဂိတ် ကားစတင်းတွင် သီချင်းတကြော်ကြော် နှင့် ခပ်ပျော်ပျော် နေတတ်သူ တယောက် ဖြစ်လေသည်။

“ခက်ပါတယ်ကွာ....မိန်းမလေးတယောက် ယူရတာ၊ အပင်း ရှိရသလိုဘဲ ငါတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိဘူးကွာ....”

ထွန်းမောင်သည် ညည်းညည်း တွားတွား ပြောယင်းမှ၊ သူ့ ရှေ့သို့ ရောက်လာသော လဗက်ရည်ပန်းကန်ကိုဆွဲယူလိုက်လေ၏။

ထွန်းမောင်မှာ ထိုမည်သော သတင်းစကား ပျားကြောင့် နောက်ကြောင်း မအေးသူတယောက်ပြုပြု၊စိတ်တထင့်ထင့်နားတ စွင့်စွင့် ဖြစ်နေရလေသည်။

သူသည် ကားကိုပင် မမောင်းချင်တော့ဘဲ၊ သူ့ ဇနီးမြခင်ကို ခေါ်ငင်ကာ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ဖြစ်မည့် ဇာတိရပ်ရွာသို့ပင် ပြန်ပြေးချင်တော့လေသည်။

သို့ရာတွင် ဤကဲ့သို့ပြေးရမှာကလည်း မလွယ်ကူလှပေ။ ကိုယ့် ရွာကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်ဒေသ ရောက်ပြန်တော့ စားရေး နေရေး က ခက်ခဲလှသေးသည်။

ဤအထဲ အိမ်ထောင်ပြုစုလူတို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း အိမ်ထောင် အတွက် ထူထောင်တည်ဆောက်ရေးတို့က လိုသေးသဖြင့် စိတ် တထင့်ထင့် နားတစွင့်စွင့်ကပင် ကားကိုဇွတ်ပေကာ မောင်းနေရ လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ကားကိုမောင်းနေသည့်တိုင်သူ့ ရင်တွင်း၌ကား ဒွေးလေးအိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ချစ်ဇနီးမြိုင်အတွက် အမြဲ တစေ နောက်ဆံတင်း ဗျာပေ့နေရတော့လေသည်။

“ငါမရှိခင် - မြိုင်ကိုများ သူတို့တွေ လာခေါ်သွားကြလေ မလား။ ငါ့ကိုဘဲ ပုလိပ်အရာရှိတွေက လမ်းကစောင့် ဖမ်းသွားကြ မလား။ ဒီလိုဆိုခက်ရချေရဲ့...” ဟူသော ပူပန်သောက ရောက်မှုတို့ မှာ ထွန်းမောင်အဖို့ ဦးခေါင်းမီးတောက် ဖြစ်နေရ တော့လေ ၏။

မြိုင်သည် နာမည်နှင့် လိုက်အောင် ခင်မင်စရာ ကောင်းသူ လေးတယောက် ဖြစ်လေ၏။ သူ့ အသက် သူ့ အရွယ်မှာ ၁၅ နှစ် ၁၆ နှစ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်တွင်မှာပင် ရှိလိမ့်ဦးမည်ဟု ခန့် မှန်းရလေသည်။

အပျိုဘော်ဝင်စ အပျိုသွေးကြွစ အချိန်မှို တစ်တစ်ရစ်ရစ် နှင့်မြိုင်ကို ထွန်းမောင်သည် တွေ့လျှင်တွေ့ခြင်း ချစ်မိကြိုက်မိ နှစ်သက်မိခြင်း ဖြစ်ဟန် တူလေသည်။

မြိုင်မှာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်နယ်ဖက်မှ ဖြစ်၍ ရန်ကုန်မြို့ရှိ သူ

ဌေးတဦး၏ နေအိမ်တွင် လွန်ခဲ့သော တနှစ်ကျော် အချိန်ကမှ အိမ်ဖော်အဖြစ် စေခိုင်းရန် ခေါ်ယူရောက်ရှိလာသော ဆင်းရဲသူ မိန်းကလေးတယောက်ဖြစ်ကြောင်း ထွန်းမောင်က သိပြီးဖြစ်ရာ ဤကဲ့သို့သော မရေမရာဘဝမှ ကယ်တင်၍ လူတောသူတော၌ လူတလုံးသူတလုံးနေနိုင်အောင် ဖန်တီးပေးမည်ဟူသော စေတနာ သန့်သန့်နှင့် မြ ခင်ကို ကြံစည်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူတို့၏ ကားဂိတ် ကားစတင်နှင့် မြခင်နေထိုင်ရသည့် အိမ်မှာ သိပ်မကွာလှမ်းသည့် အဖြစ်ကြောင့် တခါတခါ အိမ်မှ ဈေးဝယ်ထွက်ရသော မြခင်မှာ ထွန်းမောင် မောင်းနှင်သည့်ကား နှင့် ဈေးသွားဈေးဝယ်ပြုရာမှစ၍ လူငယ်လူရွယ်တို့ သဘာဝအ တိုင်း မျက်စိချင်း ဆုံမိကြလေသည်။

သို့နှင့်ကြိမ်ဖန်များလာသောအခါ၌ သူတို့နှစ်ဦး တစတစသိ ကြွမ်းခဲ့ကြ၏။ နောက်တော့ ထိုမှတဆင့်တက်၍ ရင်းနှီးယဉ်ပါးကြ ကာ သမီးရိုးစားဆိုသော ရည်ငံသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြ လေသည်။

ထိုအဖြစ်မှနေ၍ သူတို့သည် နှစ်ဦးသဘောတူ ခိုးပြေးခဲ့ကြ လေသည်။ အစဦး၌သော် ထွန်းမောင်က ဤကိစ္စမှာ လူ့ လောက က လူ့ သဘာဝမို့ တကြောင်း၊ မြခင်မှာ သူတကာ အိမ်ထက်တွင် မျက်နှာငယ်စွာ နေထိုင်ရသော အစေအပါးဖြစ်သည် တကြောင်း

မို့ခပ်လွယ်လွယ် ခပ်အေးအေးပင် ဖြစ်ခြိမ့်မည်ဟုသာ ယူဆခဲ့လေ
သည်။ သို့ရာတွင် ယခုလက်တွေ့ အဖြစ်၌ကား သူ၏ ယူဆချက်
မှာ မှားယွင်းနေလျက် မြခင်၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည့် သူဌေးမင်းက
ရဲဌာနသို့ တိုင်ကြားကာ အရေးယူလိမ့်မည် ဆိုသောကြောင့်
ထွန်းမောင်ခမျာစိတ်မအေးစိတ်မဖြောင့်ဖြစ်ရရှာတော့လေသည်။

× × × ×

ဝမ်းဆွဲ ဆရာမ ဒေါ်ဖွားစိန်မှာ ထွန်းမောင်၏ မိခင်ကြီးနှင့်
ညီအစ်မဝမ်းကွဲတော်၏။ အိမ်ထောင်ပျက်မှုဆိုးမတဦးဖြစ်၍ သား
ထောက်သမီးခံတယောက်မျှ မရှိသောကြောင့် ထွန်းမောင် မိန်းမ
ခိုးလာခြင်းကိုပင် သူ့ အတွက် အဖော်အလှော် သမီးတယောက်
ရသည်ဟူသော အနေဖြင့် ဝမ်းမြောက်နေလေ၏။

ဒေါ်ဖွားစိန်သည် သူ့ အလုပ် သူ့ ဝင်ငွေနှင့် စားနိုင်သောက်
နိုင်လေ၏။ သူ၏လုပ်ငန်းမှာ အချိန်ရှိသရွေ့ တနေကုန် တနေခန်း
လုပ်ရသော အလုပ်မဟုတ်ဘဲ ခေါ်သူရှိ၍ အရေးပေါ် သွားရသော
အပြင်ဝမ်းဆွဲဆရာမတဦးဖြစ်လေရာ၊ အပြင်အပကို ထွက်နေရခြင်း
ထက် အိမ်ထဲတွင် နေရသည်က များလေသည်။

ထွန်းမောင်သည် တနေကုန်တနေခန်း ကားကိုမောင်းနှင်နေ
ရာမှ အဒေါ် အိမ်တွင်ရှိနေသော ဇနီးအတွက် စိတ်မဖြောင့်နိုင်ဘဲ
အိမ်ရှေ့သို့ ကားရောက်တိုင်း ဝင်ကြည့် ဝင်ကြည့် ဖြစ်နေ၏။

တူတော်မောင် ထွန်းမောင်၏ အဖြစ်ကို မြင်တွေ့ရသောဒေါ်
ဖွားစိန်မှာ သူ့ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ငြိမ်ယင်းမှ၊ ပြုံးပြုံးကြီး
ဖြစ်နေရလေသည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့သော အဖြစ်ကြောင့် မှန်း
မသိ၊ တခါတခါကား ဒေါ်ဖွားစိန်သည် ထွန်းမောင်၏အမူအရာ
ကို ကြည့်ရာမှ မျက်နှာမကောင်းဖြစ်ကာ သက်ပြင်းကို ရှူး...ခနဲ
ချတတ်လေသည်။

သို့နှင့်သာ တနင်္ဂနွေတပတ်ကျော်လွန် သွားတော့လေ၏။

ထွန်းမောင်သည် သူ့ဒွေးလေးနှင့် အချိုးတကျ ဖြစ်နေသော
ချစ်ဇနီးမြခင်ကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် စိတ်သက်သာမှု ရရှိရလေသည်။
သို့ရာတွင် နောက်ကြောင်းအားဖြင့် မရှင်းသေးသူပီပီ၊ စိတ်သော
က ပွေနေရတော့လေသည်။

ဤလိုစိတ်ပေ စိတ်မအေးရသည့် အတွင်းကပင် - တနင်္ဂနွေ ၂
ပတ်မှ သုံးပတ်အတွင်းရောက်လာခဲ့ရ ပြန်လေသည်။

ထွန်းမောင်မှာ အတန်ငယ်စိတ်အေးစပြုလာတော့လေသည်။

ဒီလိုနဲ့ဘဲ ပြီးသွားမှာ ထင်ပါရဲ့...ဟူသော အတွေးနှင့်သူ၏
ပုန်မူကို ရသေ့စိတ်ဖြေပြုရလေသည်။

ကားဂိတ်၊ ကားစတင်းတွင်လည်း ထိုသတင်းစကားသည် အ
တန်ငယ် အေးဆေးလျက် အတန်ငယ်နှုတ်ဆိတ် နှုတ်လေးစပြုလာ
တော့လေသည်။

ထွန်းမောင်သည် သူ့ကား အလှည့် မရောက်သေးသဖြင့် ရွှေ
မေတ္တာလဖက်ရည်ဆိုင် စားပွဲတွင် ရေနွေးအကြမ်း သောက်နေ
လေ၏။

ထိုအခိုက်- နက်ပြာရောင် ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စီးသည် ရွှေမေတ္တာ
လဖက်ရည်ဆိုင်ပေါက်တွင်၊ ဘရိတ်ကို ကျီကနဲအုပ်၍ ထိုးရပ်လိုက်
လေသည်။

ထိုကားကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ ထွန်းမောင်၏ ရင်ထဲဝယ်
ဒိတ်ခနဲခုန်သွားလေသည်။ နောက်တော့ ကားပေါ်မှ မြခင်၏
အရှင်သခင် သူဌေးမင်းဆိုသူသည် မဲမဲကြုတ်ကြုတ် အတော်ဗလ
ကောင်းသည့် နောက်လိုက်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ဆင်းသက်လာ
လေသည်။

“ဟေ့ကောင်... လာပါအုံးကွ”

သူဌေးဆိုသူသည် ဆိုင်အတွင်းသို့ မဝင်ဘဲ အပြင်မှနေကာ
ခေါ်လေသည်။

ထွန်းမောင်သည် လဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းမှ တုန်ရီစွာထွက်
လာခဲ့ရတော့လေ၏။

“ကောင်မလေးကော... ဘယ်မလဲဟင်...”

သူဌေးမင်း၏နောက်တော်ပါး နှစ်ယောက်အနက် တယောက်
သောမဲကြုတ်ကြုတ်က မေးလေသည်။

“ကျနော်... ကျနော်... အိမ်မှာပါခင်ဗျာ”

“မင်းအိမ်ကဘယ်မတုံး...”

“ပုဇွန်ထောင်မှာပါ”

“ဘသူနဲ့နေလဲ... မင်းတို့ နှစ်ယောက်ထဲလား...”

“အဒေါ်နဲ့ပါခင်ဗျာ...”

“မင်းအဒေါ်က ဘာလုပ်လဲ...” ထိုမေးခွန်းကိုမူ သူဌေးမင်းဆိုသူက မေးမြန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဝမ်းဆွဲဆရာမခင်ဗျာ...”

ထွန်းမောင်ကတုန်တုန်ခိုက်ခိုက်နှင့် ထိုစကားကို ပြောကြားလိုက်သည့်အခါ တွင် သူဌေးဆိုသူသည် အတန်ငယ် မျက်နှာပျက်သယောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကောင်မလေးဟာ အသက် မပြည့်သေးဘူး။ အဲဒါမင်းဂါတ်ကို မရောက်ချင်ယင်၊ ဒီနေ့အရောက် ပြန်ပို့ပါ။ ဒါမှ မဟုတ်ယင် ငါမင်းကို ဂါတ်တိုင်ရလိမ့်မယ်...”

ထွန်းမောင်၏နဖူးတွင် ချွေးများ စို့လာလေ၏။ သူသည် သနားစဘွယ် ဇနီးသည်၏ မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ ပြေးမြင်မိလေသည်။

“ကဲ- ပြန်ပို့မလား ဟိတ်ကောင်...”

နက်ကြုတ်ကြုတ်က မေးပြန်လေသည်။

“ဟုတ်.... ဟုတ်ကဲ့.... ပြန်ပို့ပါမယ်ခင်ဗျာ....”

ထွန်းမောင်က ထိုကဲ့သို့ ဖြေကြားလိုက်လျှင်ပင် သူဌေးဆိုသူ နှင့်နောက်ပါ နှစ်ဦးတို့သည် ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ကာ သူတို့၏ ကားငယ်ကို မောင်း၍ ထွက်သွားကြတော့လေသည်။

ထိုသူသုံးယောက်တို့ ထွက်သွားပြီးသည်နှင့် မရှေးမနှောင်း သောအချိန်၌ပင် ထွန်းမောင်သည် သူမောင်းနှင့်သောကားပေါ် သို့တက်ပြီး ထိုကိစ္စကို အဒေါ်ဖြစ်သူ မဖွားစိန်နှင့် တိုင်ပင်ရန် အိမ် ဆီသို့ ပြန်မောင်းပြေးတော့လေသည်။

× × × ×

“ကဲ- လာစမ်းပါအုံး ကိုယ်တော်ချော....မင်းကို ငါပြောစရာ တခုရှိလို့၊ မင်းအခုပြန်လာတာနဲ့ အဆင်သင့်ဘဲ....”

အိမ်ရှေ့တွင် ကားထိုးရပ်လိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ အတက်လိုက် ၌ပင် အဒေါ်ဖြစ်သူ မဖွားစိန်က သူ့ အားဆီးကြိုကာ ပြောတော့ လေ၏။

“ကျနော်လဲ ခွေးလေးကို ပြောစရာရှိလို့ ပြန်လာတာဘဲ”

“အေး....မင်းပြောမဲ့စကား အသာထားအုံး၊ နောက်တော့မှ ပြော၊ ငါပြောမယ့်စကားကို ပဌမနားထောင်အုံး....”

“သူကော - ဘယ်မှာလဲခွေးလေး....”

ထွန်းမောင်က သူ့ ဇနီးမြခင်ကို မမြင်သဖြင့် စိတ်ပူစွာ မေး
လေသည်။

“ရေဗိုဗိုဗိုမယ်၊ အဝတ်တွေသွားဖွပ်နေတယ်၊ ကဲ-ထိုင်စမ်း
ပါအုံး ဒီအနားမယ်....”

အိမ်ရှေ့ အပေါက်ဝတွင် ထွန်းမောင်တို့ တူဝရီး ထိုင်မိကြ
တော့လေ၏။ ထိုသို့ထိုင်မိကြသည် ဆိုလျှင်ပင် မဖွားစိန်၏ ပါး
စပ်ဖျားမှ ဆီမန်းမန်းသလို၊ တိုးတိုး-တိုးတိုးနှင့် တတုတ်တုတ် တ
ဖူဖူ ပြောဆိုတော့လေ၏။ ထွန်းမောင်မှာ အဒေါ်၏ ပြောစကား
များကို နားထောင်နေရာမှ မျက်စိမျက်နှာ အကြီးအကျယ် ပျက်
နေတော့လေသည်။

ထွန်းမောင်၏အမူအရာမှာ ဝမ်းနည်းခြင်း ယူကြုံးမရဖြစ်ခြင်း
နှင့် ဒေါသဖြစ်ခြင်း၏ အသွင်ကို ဆောင်နေတော့လေ၏။

“တောက်.... ဒီလူတွေဟာ၊ အကျင့် တော်တော် ယုတ်တဲ့
လူတွေ”

ထွန်းမောင်က တောက်တချက်ခေါက်ယင်း ပြောလိုက်လေ
သည်။

“ဒါဘဲထွန်းမောင်.... မင်းဟာမင်း ဆုံးဖြတ်ပေတော့၊ မင်း
မလဲကွယ် မြင်းစီးလို့မှ အထီးမှန်း အမမှန်း မသိဘူး ဆိုတာလို့၊
ငါဖြင့် အံ့ပါရော....”

“ကျွန်တော်လဲ မပြောတတ်သလောက်ပါဘဲ ဒွေးလေးရာ၊ စိတ်ညစ်ပါတယ်ဗျာ၊ မြခင်ကိုလဲ ကျွန်တော်သနားပါတယ်... အဲဒီထဲ သူဌေးဆိုတဲ့လူက ကျွန်တော့်ကို ကားစတင်းမယ် ကြိမ်းလား မောင်းလား လာလုပ်သွားတယ်၊ ဒီနေ့ကောင်မကလေးကို ပြန်မပို့ယင် ဂါတ်တိုင်မယ်တဲ့...”

ထွန်းမောင်က သူ့ဖြစ်ခဲ့သမျှကို ပြန်ပြောပြလေသည်။

“ဟင် - သူတို့ကများ ကြိမ်းဟယ်ဝါးဟယ် လုပ်ရသေးလား... လာ - ဒီလိုဆိုယင် ခုသွားမယ်၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ နှစ်ယောက်သွားကြမယ်။ ဒင်းတို့နဲ့ ငါနဲ့ တွေ့ကြရောပေါ့ဟယ်...”

“ဖြစ်ပါ့မလား... ဒေါ်လေးရယ်...”

ထွန်းမောင်က စိုးရိမ်စွာဖြင့် ပေးလေသည်။

“အံ့မယ်... ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်းကိုက သိပ်အကြောက်ကြီးတာ၊ မင်းမလိုက်ရဲယင် အပြင်ကစောင့်နေ ငါတယောက်ထဲ ဒီသူဌေးတိုက်ထဲဝင်မယ်”

“ဒေါ်လေး ပြောတာကတော့သေချာရဲ့လားဗျာ၊ မသေမချာဆိုယင်”

“ဟေ့ - ထွန်းမောင်... ငါဒီအလုပ်၊ လုပ်စားလာတာ အနှစ် ၂၀ ကျော်လာပြီ၊ သေချာလို့ ပြောနေတာ...”

ထွန်းမောင်သည် ထိုင်ရာမှ မထသေးချေ။ မပွားစိန်က စိတ်

မြန် ကိုယ်မြန်ရှိသလောက် ထွန်းမောင်မှာ လေးလေးကန်ကန်ဖြစ်
နေတော့လေသည်။

“မြခင်ကိုလဲ သနားပါတယ် ဒွေးလေးရယ်...”

ထွန်းမောင်သည် ဘိန်းစား ဘိန်းဖြတ်သည့် လေသံနှင့်ပြော
နေတော့လေသည်။

“ခက်ပါလား ထွန်းမောင်၊ မင်းကိုငါက မသနားရဘူးပြောလို့
လား။ သနားလို့ဘဲ ငါကိုယ်တိုင် ရွှေကနေ ပြောပါ့မယ်လို့ ပြော
နေတာဘဲ...”

ဒေါ်ဖွားစိန်သည် စိတ်မရှည်နိုင်သလို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြော
လေ၏။

“ဒီအကြောင်းတွေ ဒွေးလေး သိတယ်လို့ကော မြခင်ကိုပြော
လိုက်မိလားဗျ...”

“ကြံကောင်းစီရာဟယ်... ငါကလဲ မပြောသေးပါဘူး။ အေး
ဒါပေတဲ့ တခုတော့ရှိတယ်။ သူ့ ကိုပြောပြပြီး မေးမြန်းကြည့်ယင်
ကောင်းမယ်လို့ငါထင်တယ်... ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဒွေးက သိပါရက်
နဲ့မပြောတော့ အ၊ရာ နှ၊ရာ ကျတယ်... နောက်တခုကလဲ ငါဟာ
အစိုးရဝမ်းဆွဲဆရာမအောင်လက်မှတ်ရထားတဲ့ လူတယောက်...”

“ဒီလိုဆိုလဲ ဒွေးလေး သဘောဘဲဗျာ။ ကောင်းတယ်ထင်
မေးပေါ့”

ထိုအခိုက်၌ပင် မြခင်သည် ရေပုံပိုင်မှ ပြန်ရောက်လာတော့
လေသည်။

“ကဲ-တူမရေ.... ညီးအဝတ်တွေ ထားခဲ့ပြီး ဒီခဏလာအုံး
ဟေ့....”

“ဟုတ်ကဲ့- ဒွေးလေး....

မြခင်သည် သူ့လျှော်ပွပ်လာသော ထွန်းမောင်နှင့် မပွားစိန်
တို့၏ အဝတ်များကို တနေရာတွင် ထားခဲ့ပြီးနောက်၊ တူဝရီးနှင့်
ယောက်ရွှေတွင် လာရောက် ထိုင်တော့လေသည်။

မကြာမီ ဒေါ်ပွားစိန်သည် မြခင်အား စကားစတော့လေ၏။

“ညီးမှန်မှန်ပြောမြခင်၊ ငါ့ကို လိမ်မယ်တော့ မကြံနဲ့နော်....
ညီးဟိုအိမ်မယ် ဘာတွေ ဖြစ်လာလဲဟင်.... ညီး ဗိုက်ထဲမယ်
ကိုယ်ဝန်နဲ့ပါလား....”

မြခင်၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်တို့သည် နုထွတ်
သော ပါးပြင်ပေါ်သို့ တသွင်သွင်စီးကျလာတော့လေသည်။ သူ
သည် ဦးခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချယင်းမှ သူ၏ အောက်နှုတ်ခမ်းကို
အထက်သွားများဖြင့် ကိုက်ထားလေသည်။ ကြမ်းပျဉ်ပေါ်သို့
ထောက်ထားသော သူ့ လက်ချောင်းကလေးများမှာလည်း တ
ဆတ်ဆတ် တုန်နေရှာလေသည်။

“ကျမ....ကျမ....အလိုမတူဘဲ၊ သက်သက်မယ့် အစော်ကား

ခံရတာပါ ဒေါ်လေးရယ်... ဒါပေတဲ့... ဒီလို ကိုယ်ဝန် ရှိပြီဆိုတာ တော့ ကျမ မသိရရိုးအမှန်ပါ။ ကျွန်မအဖြစ်ကို တသက်လုံး ဖုံး ထားမယ်လို့ ကျွန်မ စိတ်မကူးပါဘူး။ ကိုထွန်းကို တနေ့နေ့မှာ ဖွင့်ပြောမယ်။ ကိုထွန်းမကျေနပ်ယင် ကျွန်မထိုက်နဲ့ ကျွန်မကံဘဲ လို့ တကယ်စိတ်ကူးထားပါတယ်။ မပြောရက်သေးလို့ ဒီလို ရက် ကြာသွားတာပါ” ဟု တုန်တုန်ရည်ရည်နှင့် ပြောရှာသည်။ မြခင် သည် မှန်ရာကို ပြောဆိုနေကြောင်းကို ထွန်းမောင်တို့ တူဝရီးနှစ် ယောက်စလုံး ကောင်းစွာ သိရှိနိုင်၏။

“အဲဒါဘဲ ထွန်းမောင်၊ မင်းစိတ်ထား သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ ခွင့်လွှတ်နိုင်ယင် ပြီးတာဘဲကွယ်... တခုတော့ ရှိပါတယ်ကွယ်- ရေနစ်တဲ့လူကို ဝါးကုနှစ်တဲ့သဘောဆိုယင်တော့ ခမျာမယ် တွယ် ရာမဲ့ ဒုက္ခသယ်ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွယ်။ နောက်တခုကလဲ မကောင်းတဲ့ လူက မကောင်းပေမယ့်၊ ကောင်းတဲ့လူက ကောင်းယင် ခမျာ သက်သာရာ ရသေးတာပေါ့ကွယ်။ ငါ့မှာ သားသမီး မရှိပေမဲ့ သားသမီးချင်း စာတတ်ပါတယ်။”

ထွန်းမောင်သည် သူ့ မိခင်ကြီး ဆုံးမပြောကြားလိုက်သော စကားများကို ပြန်လည် အမှတ်ထင်မိလေသည်။ “သားရယ်... ဘယ်သူမျိုးအပေါ်မှာဘဲဖြစ်ဖြစ်- မေတ္တာတရားရွှေ့ထားပြီး...ခွင့် လွှတ်နိုင်သမျှ ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်...”

“မြခင်အပေါ်မယ် ကျွန်တော် တသက်မယ် ခွင့်လွှတ်ပါတယ်
ဒွေးလေးရယ်...”

“ကိုင်း... ဒီစကားကြားရတာ ငါလဲ သိပ်ဝမ်းသာတယ်...
လာ... မင်းနဲ့ငါ ဟိုသတ္တဝါဆီ သွားကြမယ်...”

“တူဝရိုးနှစ်ယောက်သည် မြခင်ကိုထားခဲ့ကာ၊ ထွန်းမောင်၏
ကားနှင့်ပင် ကြည့်မြင်တိုင်ဖက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြတော့လေသည်။

× × × ×

နေ့လည် တနာရီအချိန်ခန့် ပြစ်လေသည်။

ဒေါ်ဖွားစိန်သည် ကားပေါ်မှဆင်းကာ သူဌေး၏တိုက်တွင်း
သို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။

“ဘာကိစ္စပါလဲ...”

တိုက်တွင်းမှ မိန်းမကြီးကြီးတယောက်က ဒေါ်ဖွားစိန်အား
ဆီးကြိုမေးမြန်းလေသည်။

“သူဌေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ...”

“ကိစ္စပြောပါအုံး...”

“ကျမနာမယ် မဖွားစိန်တဲ့ရှင့်၊ ပုဇွန်ထောင်ကဝမ်းဆွဲဆရာမပါ၊
ကျမနာမယ်နဲ့ နေရပ်ကိုသာပြောလိုက်ပါ...”

ထိုမိန်းမသည် ဒေါ်ဖွားစိန်အား ညွှန်ခန်းတွင် ထိုင်စေကာ
တိုက်အထက်ထပ်သို့ တက်သွားလေသော်။

မကြာမီအချိန်၌ပင် သူဌေးဆိုသူသည် တိုက်၏အထက်ထပ်မှ ဆင်းသက်လာကာ ဒေါ်ဖွားစိန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သော ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ရောက် ထိုင်လေသည်။

“ကိစ္စ - ဆိုပါအုံး...”

သူဌေးသည် ဒေါ်ဖွားစိန်အား မေးမြန်းခြင်း ပြုလေသည်။

“ကျမရဲ့တူ မောင်ထွန်းမောင်နဲ့ ဒီက ကလေးမ မမြခင်တို့ ကိစ္စကို ပြောရအောင် လာတာပါဘဲ...”

“အဲဒါက...ဒီကလေးမဟာ၊ အရွယ်လဲမရောက်- အသက်ကလဲ မပြည့်နဲ့...”

“ရှင် - အသက်မပြည့်သေးဘူး... ဟုတ်လားရှင်... ကျမဟာ ဝမ်းဆွဲ ဆရာမ တယောက်ပါ။ အစိုးရလက်မှတ်ရ ကျောင်းဆင်း ဆရာမပါ။ ကျမ ဒီအလုပ်နဲ့ အသက်မူးလာတာ အနှစ် ၂၀ ကျော်ပါပြီ။ ဒီကလေးမဟာ အသက်တာ မပြည့်သေးဘူးဆိုတယ်၊ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ပါလား”

ဒေါ်ဖွားစိန်သည် သူပြောလိုသောစကားများကို နာရီဝက် နီးနီး အချိန်ကြာသည်အထိ ပြောတော့လေသည်။

သို့နှင့်သူသည် ထိုတိုက်အဆောက်အဦး အဘွင်းဝယ် တနာရီ နီးနီး အချိန်ကြာသွားပြီးမှ အပြင်သို့ပြန်ထွက်လာကာ အသင့် စောင့်နေသောထွန်းမောင်၏ ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်လေသည်။

သူတို့တူဝရီး အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ၊ တောမှ ရောက်လာသော ထွန်းမောင်၏ မိခင်ကြီးသည် မြခင်နှင့်အတူ အိမ်ပေါ်မှ စောင့်မျှော်နေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေသည်။

“ရော့ဟေ့.... မြခင်.... ဟောဒီမယ်၊ ညီးသူဌေးက ညီးတို့နှစ်ယောက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် သဘောတူလို့ ပေးစားလိုက်တဲ့ အကြောင်း လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ စာရွက်နဲ့ ညီးတို့အတွက် မင်္ဂလာ လက်ဖွဲ့လိုက်တဲ့ ငွေသုံးရာ...”

ဒေါ်ဖွားစိန်သည် စာရွက်တရွက်နှင့် တရာတန် သုံးရွက်ကို မတ်တတ်မှနေကာ မြခင်အား လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

နောက်တော့ - သူသည် စကားတခွန်းကို ထွန်းမောင်အား ပြောသင်း အဝတ်လဲရန် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

ထွန်းမောင်၏ မိခင်ကြီးမှာ ပြုံး၍ နေသည်။ သူ့ သားထွန်းမောင်သည် သာမန် ယောက်ျားတိုင်း မပြုဝံ့သည့် စွန့်စားမှုမျိုးကို ပြုခဲ့သည့်အကြောင်း သိရလျှင် စိတ်ထဲ၌ မည်သို့ရှိမည်ကို မည်သူမျှ တွေး၍ ကြည့်တတ်မည် မဟုတ်ချေ။ ။

“သိပ္ပံခေါင်အား၊ တတ်မြောက်ပြားမှု၊ တောသားရန်အောင်၊ ခြင်္သေ့
ယောင်သို့၊ မရှောင်ပညာ၊ တင်းတင်းမာ၍၊ ပညာရဲရင့်၊ ပွဲလယ်တင့်လိပ်”
ရှင်ရဋ္ဌသာရ။

မြန်မာ့ ခွယ်ခုံကျမ်း အတွဲ ၄ ထွက်ပါပြီ

၀-အက္ခရာ “စောင်း” မှ၊ တ-အက္ခရာ “တူ” အထိ၊ ဝိဇ္ဇာ နှင့် သိပ္ပံ
ပညာရပ်ပေါင်း ၃၄၀ ပါဝင်သည်။

သားစဉ် မြေးဆက် တရိုတသေ သိမ်းဆည်းထားရမည့်
အိမ်ကြက်သရေဆောင် ကျမ်းကြီး ဖြစ်ပါသည်။

× × × × ×

အတွဲ ၁ မှ ၄ အထိ တတွဲလျှင် ၂၅ ကျပ်စီ

- ☆ ငွေ လက်ငင်းပေး၍ ဝယ်လိုသူများ အရပ်ရပ် စာပေဗိမာန်
ကိုယ်စားလှယ်များထံတွင် ဝယ်ယူပါ
- ☆ လစဉ်ပေး အရစ်ကျ စံနှစ်ဖြင့် ဝယ်ယူလိုသူများ အောက်ပါ
ဌာနနှင့် ဆက်သွယ်ပါ

အရစ်ကျ အရောင်းဌာန
စာပေဗိမာန်၊ ၅၂၉-၅၃၁၊ ကုန်သည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။